

הישיבה, תשמח יותר. אמר לו, מה חדש היה בעת כשבאתי אליו? אמר, ראש הישיבה פתח ואמר, (בראשית מ) יוסף ישית ידו על עיניך. חדרה היא. מדוע סתימת העינים למת? משום שהעינים הן גנום של העולם הזה, ומראה ודיםות העולם בהן. הוא נסתם ממנו עולם הזה ומראה העולם הזה, נסתמו עיניו. כל מראה העולם הזה נחשה ממנה, וגחשותיו ממנה מראה עיניו, אין לו מראה בעולם הזה ממש זהה. אמר רבי שמעון, נאה תקון בקדושים, וחכמתם יתרה מפלאלים קדושים.

אמר לו, למה יוסף ישית ידו מבל בניו? ואם תאמר על בשורה שלו, צריך לומר ו يوسف ח' תראה. אמר לו ישית ידו, משום שאהבתו היה, ומשום כי זה נסתם ממנה אור העולם הזה, וזה לך אותו. מי שסותם עיניו, אהובו מראה כך: מראה שלך של העולם הזה אבד. בריני מראה שלך במקומו. מכאן והלאה יתקנו לך מראה אחר של אותו עולם.

אמר רבי שמעון, מה הנאה זו לאת, ומה תועלת יש לו בזה? מי שזכה לשאל יום מה שהצטרכך לפיקח עיניו, בשביל להראות שעדרין הוא מונתן להסביר למראה העולם הזה במקומם.

אמר לו, אי חסיד קדוש, ועודאי אם לא נסתם ממנה כל מראה העולם הזה ולא נאבד ממנה הכל, לא יהיה לו מראה וחלק של העולם הזה. עוזם זה הוא בהפוך מאותו עולם שהוא בו, שבזמן תחת המתחים אפלו בחוט השערה לא יהיה ממушה העולם

מתקפת, תהא כדי לתיר. אמר ליה, מאי חדש היה השפה, בד אתי לגבי. אמר, רב מתקפת פמה ואמר, (בראשית מ) יוסף ישית ידו על עיניך. חדרה הוא. אמר סתימו דעתינו למיטה. בגין דעתינו, גונין דהאי עלמא אינון, וחיזו ודיוקנא דהאי עלמא באו, והוא אסתיים מגיה האי עלמא, חיזו דהאי עלמא. אסתיים עינוי, כל חיזו דהאי עלמא, הוא אתחש מגיה. וחשבין מגיה חיזו דעתינו, לית ליה חיזו בהאי עלמא, מתרמן דעתו דעינו, אמר רבי שמעון, יאות תקונא רקדמא, וחכמתה דלהוז יתיר מפלאלין קדישין.

אמר ליה, יוסף אמר ישית ידו מבל בניו. ואי תימא על בשורה דיליה, מיבעי ליה ו يوسف ח' תראה. אמר ליה ישית ידו בגין דרHIGHIMO דיליה היה, בגין כך דא אסתיים מגיה נהייו דהאי עלמא, ורקא נטיל ליה. מאן דאסטים עינוי, רחימא דיליה אחיזי ה' כי: חיזו דילך דהאי עלמא אטאיב, הוא אנא חיזו דילך באתרה. מכאן ולהלאה יתתקנו לך חיזו אחרא, דההוא עלמא.

אמר רבי שמעון, מה אהני הא לימייא, ומה תועלתא אית ליה בהאי. מאן דיבעי למשאל יומא מה דאצטרך לאפקח עינוי, בגין לאחזה דעדין אזדמן איהו, לאחבה להיזו דהאי עלמא כדבקדיםין.

אמר ליה אי חסידא קדישא, ורקאי אי לא אסתיים מגיה כל חיזו דהאי עלמא, ולא אטאיב כלא מגיה, לא להו ליה חיזו וחולקא דההוא עלמא. עלמא דא, בהפוכה איהו מההיא עלמא דאנן ביה, דבזמנא דתהיית מתיא, אפילו כחוṭא דשערא לא היה